

זיך ארויף ווארפען אויף מיר. איהר וועט זאגען: מיר האָבען
 געהאַט אַ למדן, ישראל מאיר, בייא אונז, ווארום האָט ער
 אונז נישט געוויזען דעם חומר פון די עוולות וואָס מיר האָבען
 געטאָן, וואָלטען מיר זיך אָפּ געהאַלטען. זאָג איך אייך איצט
 לפני ארון הקודש אז איהר זייט זייער פארקראַכען אין זייער
 האַרבע עבירות אין דיא עבירה אונד אין דיא עבירה אונד
 אין חילול השם ברבים וואָס עס העלפט נישט קיין תשובה,
 טאַמער וועט איהר נישט צו הערען מיינע רייד קען איך נישט
 העלפען, אני את נפשי הצלתי, איך וועל אייך דאַרטען,
 גאָר נישט ענטפערען. דבריו עשו רושם גדול ונעשה שלום
 בעיר.

ס. לא נהג לאמר תהלים בכל יום כאשר היה מרוד
 תמיד בעיון הלכה, כן לא ראיתיו לקום בחצות לאמר תיקון
 חצות חוץ מן י"ז תמוז עד ת"ב שאמר התיקון אחר חצות
 היום לברו בבית הכנסת.

אמנם שפך לבו לפני יוצרו לפעמים לפני אור היום,
 ביחוד לעת זקנתו ראוהו פעמים רבות הפתורים הלנים בביתו
 (ושהקיצו משנתם בשמעם תחינותיו ודבריו) איך שהוא מדבר
 לפני השם יתברך באידיש כמדבר איש אל רעהו ומספרים
 בזה הרבה.

סא. גיסי הרב ר' מענדל אמר לי כי מר אבא היה
 מדבר עמו ע"ד זהירות בטבילה ואמר לו כי לא ביטל מימיו
 טבילת שחרה.

סב. למר אבא קרה גם גדול בדבר הטבילה, איני יודע
 באיזה שנה כמדומה בשנת תר"ע, בחורף. היום היה יום
 ששי שמסיקים את המרחץ לכבוד שבת. מר אבא הלך לבית
 המרחץ, כאשר רק האיר היום, לטבול במקוה, המרחץ כבר
 ניםק קודם אור היום ובמרחץ לא היה שום איש, במרחץ